

hebben dit recht erkend en de hoge bomen werden vervangen door een lager soort. En nóg is er iets van triomf in de ogen van de molenaar als hij ons van deze overwinning vertelt. „Maar ziet U, het ligt toch ook voor de hand, dat zoiets niet mag; want wat zou een windmolen zijn, wanneer hem de wind onderschept werd?” Zodat wij nu tenminste weten dat er althans één beroep is waarin men van de wind leven kan hoewel deze uitspraak natuurlijk met vele korreltjes zout genomen moet worden.

Overigens: weet U iets van boekweit-malen af? Nee, natuurlijk. Welnu, boekweit malen is een zeer moeilijk iets, maar het was een soort specialité de la maison van de heer Van der Vegt. U moet dan weten dat boekweit een zwarte bast heeft en dat het de grote kunst is om deze graansoort zó te malen, dat de dop ervan heel blijft, terwijl de pit gemalen wordt, waarna, door middel van „builen” — hetgeen zeven betekent — het meel blank, dus van de dop gescheiden, tevoorschijn komt. En waaruit nu de kunst van dit boekweitmalen bestaat? In het op een bijzondere wijze „scherpen” van de steen. Met een hoofdknik, die zoveel betekent als „ziezo, nu weet je dit ook al weer”, besluit de heer Van der Vegt zijn uiteenzetting, juist op het ogenblik, waarop buiten de trailers, met de onttakelde molen erop, in beweging komen.

O, het gaat langzaam en de gezichten van het groepje technici eromheen staan strak van spanning. Hoe

zal de molen zich houden? Wat zal de wind doen? Hoe zullen de trailers straks de helling omlaag nemen? Hoe zal de molen daarna de bocht weerstaan? Er is niemand die iets zegt. Ook de talloze nieuwsgierigen zwijgen en aller ogen zijn gericht op dat plumpe, vreemde gevaarte op die platte wagens. Maar in de neerruisende regen rollen de 48 grote wielen langzaam omlaag en in een kletterende regen wordt het eerste rechte stuk van de weg afgelegd... Dan opeens: stop!! Daar staat de molen, op het nipertje klem met een dikke, uitstekende tak van een der bomen. En aangezien men geen enkel risico wil of mag of durft te nemen, moet eerst die tak verdwijnen. Dit levert voort deze van-alle-markten-thuiszijnde verhuizers geen enkele moeilijkheid op: vlugger dan ik het U hier vertellen kan, zit al zo'n jonge kerel, met zaag en al, hoog in de glibberig-natte stam, en boven zijn hoofd zaagt hij even die tak weg. Verder maar! En dan komt de bocht. Dit werd een hevige spannende ogenblik en aan de gezichten van alle toeschouwers kun je zien dat er nú wat gebeuren kán. Het was al een kunst geweest om de wagen precies op het midden van de weg te houden, maar dit probleem had men handig en vlug opgelost door op het wegdek één rechte kalklijn te trekken, waar de chauffeur zich op oriënteren kon; maar nu die bocht... Maar de verhuizers blijken ook deze moeilijkheden voorzien en nauwkeurig bestudeerd te hebben; en na wat vóór- en achteruit gemanoeuvreerd te hebben, neemt de trailer de bocht, en verder gaat het weer... Acht en veertig wielen rollen langzaam doch zeker verder en onder de niet aflatende regen, en begeleid door een grote stoet nieuwsgierigen (zelfs buitenlanders!), wordt de reis van de oude „meulen” naar zijn laatste standplaats volbracht.

H. N.

De molen vóór de melkfabriek, die hem feitelijk van zijn oude plaats verdreven heeft.

**IN KAMPEN HEEFT MEN
KANS GEZIEN EEN HELE
MOLEN TE VERZETTEN
EN... ALLES GING OP
(48) WIELETJES**

Een vreemd gezicht, dit molen-transport!

